

Παγκοσμιοποίηση και το δίπολο Αριστερά-Δεξιά

ΤΑΚΗΣ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ένα νέο πολιτικό φαινόμενο που χαρακτηρίζει την Νέα Διεθνή Τάξη (ΝΔΤ) της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης και της κοινοβουλευτικής Χούντας, στην οποία αναφέρθηκα στο προηγούμενο άρθρο, είναι η ουσιαστική κατάργηση του παλαιού πολιτικού δίπολου που καθιέρωσε και τυπικά η Γαλλική επανάσταση μεταξύ Δεξιάς και Αριστεράς. Του δίπολου, δηλαδή, όπου στην μεν Δεξιά ανήκαν όλες εκείνες οι πολιτικές δυνάμεις που υποστήριζαν την συνέχιση και αναπαραγωγή του 'κατεστημένου', είτε αυτό ήταν κάποτε η μοναρχία, είτε κατόπιν η αστική κοινοβουλευτική «δημοκρατία» και η καπιταλιστική οικονομία της αγοράς, στην δε Αριστερά εκείνες που υποστήριζαν την ανατροπή του κατεστημένου με την παραπάνω έννοια, από αντιμοναρχικούς μέχρι Μαρξιστές, αναρχικούς, αντισυστημικούς οικολόγους (σε αντίθεση με τους σημερινούς 'γιαλαντζι' Πράσινους) κ.λπ.. Εξ ορισμού, επομένως, η μεν Δεξιά υποστήριζε τον «Νόμο και την τάξη» και ό,τι αυτό συνεπαγόταν σε ανισότητα, ιεραρχία, προνόμια των προνομιούχων κοινωνικών στρωμάτων κ.λπ., ενώ η Αριστερά αγωνιζόταν ουσιαστικά για την ανατροπή της «καθεστηκυίας τάξης» και την —σε διάφορους βαθμούς— ισοκατανομή της πολιτικής, οικονομικής και κοινωνικής εξουσίας/δύναμης.

Το βασικό πεδίο όπου διεξαγόταν ο αγώνας μεταξύ Αριστεράς και Δεξιάς ήταν το κράτος-έθνος, έστω και εάν η Αριστερά, ιδιαίτερα η Μαρξιστική (αλλά και η ελευθεριακή), ήταν παραδοσιακά διεθνιστική, μέχρις ότου, εξαιτίας των αντικειμενικών συνθηκών, υιοθέτησε στην πράξη τον «σοσιαλισμό σε μια χώρα», ακόμη και εάν στη θεωρία και στις διακηρύξεις της παρέμεινε διεθνιστική. Όμως, αυτό ακριβώς το πεδίο εξαφανίζει η σημερινή ΝΔΤ, κυριολεκτικά «τραβώντας το χαλί» κάτω από το δίπολο της παραδοσιακής Δεξιάς-Αριστεράς. Οι συνέπειες είναι οι σεισμικές αλλαγές σε όλο το πολιτικό φάσμα που βλέπουμε σήμερα.

Όσον αφορά στην Αριστερά, πρώτα, αναμφισβήτητο σύμπτωμα του φαινομένου αυτού είναι η πολιτική χρεοκοπία της παραδοσιακής Αριστεράς, τόσο με την στενή έννοια των εκλογικών ποσοστών της, όσο και, το κυριότερο, με την ευρύτερη έννοια του μαζικού ανατρεπτικού κινήματος που προσελκύει κυρίως τα λαϊκά στρώματα και όχι, όπως σήμερα, τους βολεμένους «αριστερούς» της αστικής τάξης που επιδιώκουν μικρο-μεταρρυθμίσεις μέσα από την εκφυλισμένη «Αριστερά». Ακόμη, δηλαδή, και αν εξακολουθεί να επιβιώνει πολιτικά η «Αριστερά» αυτή, δεν παύει να είναι πλήρως ενσωματωμένη στη ΝΔΤ, όταν τα αιτήματά της κάθε άλλο παρά ανατρεπτικά είναι. Από την άλλη μεριά, το τμήμα της που ανήκει στην κομμουνιστογενή Αριστερά, μολονότι προβάλλει ανατρεπτικά αιτήματα στην θεωρία, παραμένει στην θεωρία, εφόσον δεν τα συνοδεύει με μεταβατικό πρόγραμμα και πολιτική δράση ανατροπής. Και αυτό ισχύει για οποιοδήποτε κόμμα ή οργάνωση που αυτοχαρακτηρίζεται σήμερα αριστερή, κομμουνιστική, αναρχική, «Πράσινη» κ.λπ., εφόσον δεν αμφισβητεί τόσο στην θεωρία, όσο και στην πράξη, την ίδια τη ΝΔΤ, την παγκοσμιοποίηση (που στο σύστημα της καπιταλιστικής οικονομίας της αγοράς μόνο νεοφιλελεύθερη μπορεί να είναι) και τους εκφραστές της, όπως η ΕΕ, περιμένοντας την επανάσταση για να απαιτήσει την έξοδο από την ΕΕ και να επιβάλλει την οικονομική αυτοδυναμία. Γι' αυτό και όλη αυτή η «Αριστερά» δεν μπορεί πια να προσελκύσει μαζικά τα λαϊκά στρώματα που είναι τα κύρια θύματα της παγκοσμιοποίησης.

Αλλά στην Δεξιά, επίσης, σημειώνονται σεισμικές αλλαγές, όπως φανερώνει το γεγονός ότι τα παραδοσιακά συντηρητικά κόμματα σήμερα διατηρούνται μόνο χάρη στα σαφώς ευνοούμενα από την παγκοσμιοποίηση στρώματα που τα στηρίζουν, ενώ χάνουν καθημερινά τα λαϊκά στρώματα που είχαν «αστικοποιηθεί» στην περίοδο της σοσιαλδημοκρατίας και σήμερα φτωχοποιούνται λόγω της μαζικής ανεργίας και της φτώχειας που φέρνει η παγκοσμιοποίηση! Έτσι, σήμερα, τα συντηρητικοποιημένα αυτά λαϊκά στρώματα που συνθλίβονται από την παγκοσμιοποίηση φεύγουν μεν από την καθεστωτική Δεξιά αλλά δεν πάνε ούτε στην πλήρως ενσωματωμένη στη ΝΔΤ εκφυλισμένη «Αριστερά», ούτε στη κομμουνιστογενή ή την ψευτο-«ελευθεριακή» Αριστερά που αγωνίζεται δήθεν για αυτοδιαχείριση και δεν «βλέπει» δίπλα της τον στραγγαλισμό των λαϊκών στρωμάτων από την παγκοσμιοποίηση, την ΕΕ κ.λπ.!

Αυτά είναι τα λαϊκά στρώματα που σήμερα κινούνται μαζικά προς εθνικιστικά κόμματα, όπως π.χ. το κόμμα Ανεξαρτησίας στην Βρετανία, σε σημείο που ακόμη και η πιο έγκυρη εφημερίδα του οικονομικού κατεστημένου, οι Φαϊνάνσιαλ Τάιμς, να τονίζουν ότι ένας άνεμος Ευρωσκεπτικισμού, που φθάνει μέχρι την απαίτηση για έξοδο από την ΕΕ, σαρώνει την Ευρώπη (15/10/2013). Αντίθετα με την άθλια προπαγάνδα της Υπερεθνικής Ελίτ, που στηρίζει σύσσωμη η χρεοκοπημένη Αριστερά, αυτό δεν σημαίνει ότι τα εκατομμύρια Ευρωπαίων που στρέφονται κατά της ΕΕ, και έμμεσα κατά της ίδιας της παγκοσμιοποίησης, έγιναν ξαφνικά... εθνικοσοσιαλιστές, λες και είμαστε στην δεκαετία του 1930. Ούτε σημαίνει ότι το 1/3 σχεδόν των Ευρωπαίων που εκτιμάται ότι θα στείλουν Ευρωσκεπτικιστές στο Ευρωκοινοβούλιο έγιναν ξαφνικά ρατσιστές. Απλά εκφράζουν, όπως γράφουν οι ΦΤ, την λαϊκή αγανάκτηση για την «οικονομική αθλιότητα και την μεγάλη ανεργία που μαστίζουν την Ευρώπη». Είναι μάλιστα χαρακτηριστικό ότι όσο περισσότερο τα κόμματα αυτά αποβάλλουν ρατσιστικά ή ακροδεξιά στοιχεία, τόσο περισσότερο ανεβαίνουν τα ποσοστά τους (π.χ. Λεπέν στην Γαλλία).

Σε αυτήν την κρίσιμη ιστορική καμπή, που θα κριθεί αν θα υποδουλωθούμε όλοι στην νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση και την Υπερεθνική ελίτ, είναι επομένως επιτακτική ανάγκη η δημιουργία ενός παλλαϊκού Μετώπου σε κάθε χώρα που θα συμπεριλάβει όλα τα θύματα της παγκοσμιοποίησης στα λαϊκά στρώματα, ανεξάρτητα από τις σημερινές κομματικές τοποθετήσεις τους. Στην Ελλάδα, που τα λαϊκά στρώματα αντιμετωπίζουν οικονομική καταστροφή, ένα τέτοιο Μέτωπο (σε αντίθεση με τα αποπροσανατολιστικά «αντιφασιστικά» Μέτωπα που ενώνουν θύτες και θύματα!) θα μπορούσε να προσελκύσει την μεγάλη πλειοψηφία του Λαού που θα αγωνιζόταν για την άμεση μονομερή έξοδο από την ΕΕ, που την διαχειρίζεται το Ευρωπαϊκό τμήμα της Υπερεθνικής Ελίτ, και για την οικονομική αυτοδυναμία, σε ρήξη με την παγκοσμιοποίηση. Έτσι, θα μπορούσε να χτιστεί ένας νέος πραγματικός διεθνισμός από τα κάτω, ενώ παράλληλα να δημιουργηθούν οι προϋποθέσεις για να αποφασίσει ο λαός, δημοκρατικά, τι είδους κοινωνικό-οικονομικό καθεστώς θέλει για την λαϊκή εξουσία. Αλλά θα επανέλθω.

<http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/>

Link: http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/greek/grE/gre2013/2013_10_20.html